

Александар Крел

Етнографски институт САНУ, Београд

eisanu@sanu.ac.yu

Промене стратегије етничког идентитета Немаца у Суботици у другој половини 20. века*

Овај рад представља настојање да се немачка национална мањина у Војводини постави у фокус етнолошког/културноантрополошког истраживања. Аутор настоји да идентификује најзначајније узроке промене стратегија етничког идентитета Немаца у Суботици. У раду се анализирају најизраженији симболи/маркери етничког идентитета суботичких Немаца у контексту објективних социјалних, економских и демографских карактеристика немачке националне мањине у Војводини. Осветљава се улога коју су симболи/маркери етничког идентитета немачке националне мањине одиграли у трансформацијама њихових идентитетских стратегија, у другој половини 20. века. У исто време, рад представља покушај да се упознају и објасне најзначајнији модалитети очувања, ревитализације и јавног испољавања етничког идентитета Немаца у Суботици и Војводини.

Кључне речи: немачка национална мањина у Србији и Црној Гори, Војводина, Суботица, Немци, конструкција етничког идентитета, симболи/маркери етничког идентитета, стратегије етничког идентитета, етничка мимикрија, скривене мањине

Уводни део

У циљу превазилажења снажних међуетничких анимозитета и нормализације економских токова и политичке сцене, државне творевине формиране на темељима бивше СФРЈ биле су принуђене да крајем

* Овај текст је резултат ангажовања на пројекту 147023: *Етницитет: савремени процеси у Србији, суседним земљама и дијаспори*, који финансира Министарство науке и заштите животне средине Републике Србије.

деведесетих година прошлог века преиспитају и уреде положај припадника националних мањина у складу са актуелним европским стандардима.¹

Усвајањем Закона о заштити права и слобода националних мањина, крајем фебруара 2002. године, СР Југославија је добила законски акт усаглашен са новим демократским уставно-правним парадигмама, којим се уређују најважнија питања која се односе на положај и заштиту њених националних мањина, попут њихове културне аутономије, образовања, информисања и службене употребе језика.²

Тежња да се процес демократизације друштва настави и да се у државној заједници Србије и Црне Горе (која је у међувремену променила име), чију скоро трећину укупног броја становника чине припадници националних мањина, створи нови институционални поредак у коме би оне на лакши и ефикаснији начин остваривале своја права и унапређивале своје интересе, посебно се одразила на припаднике немачке националне мањине у Војводини.

У прошлости бројни и веома активни у свим сегментима јавног, политичког и културног живота, Немци на простору данашње Војводине, након 1945. године, готово да се не помињу изван статистичких табела.

Немци су у Војводини данас насељени углавном у већим градовима,³ који су у прошлости представљали главне центре њихове колонизације и културна, историјска и привредна средишта. Малобројни и без икаквог облика међусобне сарадње, Немци су дочекали деведесете године 20. века, период који је обележен жестоки етничким сукобима и распадом бивше Југославије.

Припадници немачке националне мањине су 1992. године, након неколико деценије дуге паузе, са приличном дозом опрезности изашли у војвођанску/југословенску јавност – коју је у то време карактерисала

¹ G. Bašić, *Položaj nacionalnih manjina u SR Jugoslaviji*, у: *Demokratija i nacionalne manjine*, Centar za istraživanje identiteta, ur. Goran Bašić, Beograd 2002, 13-68.

² G. Bašić, *Predgovor*, у: *Demokratija i nacionalne manjine*, Centar za istraživanje etniciteta, Beograd 2002, 11.

³ Према последњем попису становништва из 2002. године, на територији Србије живи 3.901 припадник немачке националне мањине. Од укупног броја, највећи број Немаца живи на територији Војводине, њих 3.154, а у осталом делу Републике живи само њих 747. У односу на попис из 1991. године, укупни број Немаца 5.172 смањило се за 1.271 припадника. Демографски пад је био знатно израженији у Србији, где се број Немаца са 1.299 смањило на 747, него у Војводини. Највише Немаца данас живи у Београду (481), Новом Саду (410), Сомбору (339), Суботици (272), Панчеву (227), Зрењанину (181), Апатину (159) и Кули (158). У етничкој структури Војводине Немци учествују са 0,16%. P. Domonji, *Položaj malih manjina u Vojvodini*, Habitus, ur. Alpar Lošonc, Centar za multikulturalnost, Novi Sad 2003-2004, 151.

атмосфера политичке искључивости и конфузије, изазвана мешањем опречних утицаја комунистичке идеологије, националистичке еуфорије и настојања да се започне демократизација друштва – оснивањем првог удружења које окупља грађане немачке националности. Основни задатак првооснованог удружења „Donau“ у Новом Саду односио се на очување, ревитализацију и јавно испољавања симбола етничког и културног идентитета немачке националне мањине. Формирање тог удружења покренуло је процес оснивања сличних удружења у другим урбаним срединама у којима живе Немци. Данас у Војводини постоји неколико таквих удружења, али процес њиховог оформљавања није завршен, јер је у току и формирање нових.⁴

Активности ових удружења, у зависности од степена њихове организованости, без обзира на различит интензитет, условиле су промену стратегије етничког идентитета немачке националне мањине у Војводини. Она се, након неколико деценија дугог периода етничке мимикрије, пробудила из стања својеврсне „етничке хибернације“ и – кроз деловање поменутих удружења – поново почела јавно да манифестује симболе сопственог етничког идентитета.

Једно од првих и најбоље организованих удружења овога типа представља свакако „Немачки народни савез“ (*Deutscher Volksverband*), основан у Суботици 1997. године. Организовани напори председништва и чланова овог удружења у погледу оживљавања и јавне употребе симбола/маркера етничког идентитета дали су резултате у првим годинама рада, јер је Суботица⁵ данас значајна средина за немачку националну мањину у Војводини, и то из два основна разлога.

Она представља једину војвођанску општину и/или градску средину у којој је регистрован демографски раст припадника немачке националне мањине након Другог светског рата,⁶ упркос чињеници да у време масовног досељавања Немаца на ове просторе она није представљала веће средиште њихове колонизације, нити снажно привредно, културно или економско упориште Немаца у овом делу Бачке.

⁴ У овом раду, пре свега због његовог тематског ограничења, нећу се детаљно бавити променама правног и политичког положаја Немца у Војводини, нити анализом закона којима је регулисан правни и политички статус немачке националне мањине у њој, у периоду од од деведесетих година 20. века до данашњих дана. Намера ми је да у овом тексту прикажем промену стратегије у очувању, ревитализацији и испољавању симбола етничког идентитета Немаца у Војводини.

⁵ Постоје бројни радови који се односе на историју, привреду и културну баштину овог града смештеног на самом северу Војводине, у непосредној близини државне границе са Мађарском. Овом приликом нема могућности да се сви они поброје, па стога указујем на једну значајну студију везану за проблематику Суботице и њене околине; види: Б. Ђупурдија, *Суботица и њена околина*, Прометеј, Нови Сад 1993.

⁶ У општини Суботица, према попису из 1991. године, 208 лица декларисало се да припада немачкој националној мањини. Резултати пописа спроведеног 2002. године, показују да се број Немаца у тој бачкој општини повећао на 272. Р. Домонђи, *Положај малих мањина ...*, у: *Habitus*, 151.

У исто време, Суботица представља седиште у коме је, уз помоћ Министарства иностраних послова СР Немачке, основан Културни центар Немаца у Војводини/Србији.

Управо из тих разлога одлучио сам се да током 2004. и 2005. године обавим истраживање међу руководством и члановима "Немачког народног савеза" и том приликом испитам промену стратегије етничког идентитета Немаца у Суботици, а добијене резултате сагледам у контексту промена идентитетске стратегије Немаца у Војводини у другој половини 20. века.

Насељавање Немаца у Војводину и формирање немачке националне мањине - историјски контекст проблема

У настојању да опорави и ојача привреду овог подручја, аустријски двор је, у неколико наврата, током 18. и 19. века организовао и плански извршио масовну колонизацију средњег и јужног Подунавља. Процес колонизације, чије су главне етапе завршене до краја 19. века, резултирао је образовањем несвакидашњег етничког и културног мозаика, посебно на територији данашње Војводине, коју насељавају припадници преко 20 етничких група.⁷

Бројни колонисти из тадашњих немачких кнежевина крећу пут Улма, главног сабирног центра колонизације, одакле настављају пут пловећи Дунавом на сплавовима, тзв. „улмским кутијама“. Они су преко Беча стигли до бројних дестинација у средњем и јужном Подунављу и у њима основали сопствена насеља.

Верске и културне разлике ових колониста, досељених из Баден Витенберга, Алзаса, Лотарингије, Саксоније, Тирола, Шлезеије и Прусије и других делова данашње Немачке, временом нестају, а они образују јединствени етнички елемент на простору јужног Подунавља, познат под називом *подунавске Швабе*.⁸

Версајском мировном конференцијом, којом је окончан Први светски рат, у канон међународног права уведен је правни појам *национална мањина*, којим се означавају етничке групе које су остале унутар граница других националних држава.⁹

Бројни Немци, насељени током 18. и 19. века у средњем и јужном току Дунава, постају национална мањина у државама формираним након распада Аустроугарске монархије.

⁷ В. Jankulov, *Pregled kolonizacije Vojvodine u XVIII I XIX veku*, Matica srpska, posebna izdanja, Novi Sad, 1961.

⁸ *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien I-VI*, Sindelfingen 1995-1998.

⁹ Види: М. Митић, *Националне мањине*, Права припадника мањина и заштита територијалног интегритета држава, Службени лист СРЈ, Београд 1998.

Такав је случај и са Немцима у Војводини, који су стекли статус националне мањине у Краљевини СХС. Они су у својству њених пуноправних грађана, од 1918. године, без обзира на честе политичке, социјалне и економске турбуленције, континуирано водили богат и динамичан привредни, политички и културни живот, који је прекинут окончањем Другог светског рата.

Немци на територији Војводине, која је остала у саставу Југославије, окончање овог рата и победу „социјалистичке револуције“ дочекали су суочени са бројним проблемима. Као што је то био случај са немачком националном мањином на простору југоисточне Европе, Немци су у Југославији били изложени правом одијуму. Партизанске власти су, непосредно након протеривања окупаторских јединица, приступиле обрачуна са неистомишљеницима и политичким противницима. Због политичких, класних и религијских уверења, под ударом реваншистичких и неселективних мера нове власти нашао се велики број југословенских грађана, различите националне и верске припадности, међу којима је било и осведочених антифашиста. Стриктна примена „револуционарних закона“ снажно је погодила и немачку националну мањину у Југославији, у којој се приступило масовном измештању Немаца у сабирне логоре. Уследиле су законске регулативе које су се односиле на национализацију имовине и одузимање грађанских права југословенских држављана, које су у знатној мери погодиле велики број лица немачке народности.¹⁰ Свега неколико хиљада Немаца није се нашло под директним ударом револуционарног закона и успело је да задржи југословенско држављанство. Након репатријације и пуштања преосталих осуђених војвођанских Немаца, што је извршено 1952. године, добар део њих одлучио је да искористи легалне могућности иселјавања, које су се постепено отварале од педесетих година, и да се исели код рођака који су већ живели у Аустрији или Немачкој. Овај процес текао је постепено, тако да је до средине шездесетих година остао само мали број Немаца у Војводини.¹¹

Стратегија прикривања симбола етничког идентитета: етничка мимикрија војвођанских Немаца

Од средине шездесетих година, положај преосталих Немаца у Војводини постепено се поправљао у формалном смислу, а они су поново стекли иста права као и припадници других националних мањина.

Први организовани покушаји власти да преостале Немце укључе у активан друштвени, привредни и културни живот југословенске заједнице,

¹⁰ Д. Димитријевић, Реституција „стечених права“ припадника немачке мањине у бившој Југославији, у: *Теме*, часопис за друштвене науке, 3, Ниш 2005, 337-404.

¹¹ Z. Janjetović, *Švabe u Vojvodini*, у: *Skrivene manjine na Balkanu*, Balkanološki institut SANU, Beograd 2004, 130.

почели су већ крајем четрдесетих година прошлог века – отварањем школа у којима је настава обављана на немачком језику, покретањем неколико листова на немачком језику и покушајима њиховог организовања у циљу обављања културних, уметничких и спортских активности.¹²

Међутим, оваква настојања власти, која се искључиво у декларативном смислу могу означити као поправљање положаја Немаца у послератној Југославији, нису довела до промене стратегије очувања етничког идентитета преосталих Немаца у Југославији. Поучени антинемачким расположењем и догађајима који су њиме изазвани, током прве две деценије након успостављања социјалистичке власти у Југославији, Немци у Војводини су се у великом броју определили за етничку мимикрију – као примарну стратегију очувања етничког идентитета.

Знатан број Немаца у Војводини определио се за свесно прикривање сопственог и јавно испољавање етничког идентитета оних етничких група које су у том тренутку имале повољнији друштвени положај. Уплашена и поучена горким послератним искуствима, лица немачког порекла не само да су се декларисала као Мађари, Хрвати, Срби, Чеси или припадници неке друге етничке групе на пописима спровођеним у периоду од 1945. до 1991. године, већ су и јавно истицала симболе/маркере који представљају важне елементе етничког идентитета етничких група из непосредног окружења. Ради се, заправо, о томе да су Немци често прихватили лична и породична имена која су до тада била уобичајена међу припадницима мађарске, хрватске, српске или неке друге националности, или су се могла довести у везу са њима.

Немци су се нерадо служили немачким језиком, не само у у јавној комуникацији, већ су га често избегавали и приликом разговора са својим сународницима. Било је случајева да је употреба немачког језика изостављана приликом разговора са блиским сродницима, па чак и са члановима породице. Уместо тога, комуникација се обављала на језику или језицима других етничких група у Војводини.

О томе сликовиту илустрацију пружа исказ једног испитаника из Суботице, рођеног у национално мешовитом браку – од оца Немца и мајке која је и сама потицала из мешовитог брака (отац Немац и мајка Мађарица). Упитан на ком језику су он и његова браћа комуницирали са оцем, одговорио је:

Мој отац није са нама разговар'о никад ни реч немачки, знате, само мађарски.

(м, 1951, Суботица)

Употребу немачког језика међу војвођанским Немцима делимично је проузроковало свакодневно коришћење српског и/или мађарског језика, који

¹² G. Nikolić, *Život nakon skidanja sa krsta*, у: Jedan svet na Dunavu, ur. Nenad Stefanović, Donauschwäbische Kulturstiftung München, Beograd 2003, 174-176.

су као језици најбројнијих етничких заједница били у службеној употреби у Војводини, што са матерњим језиком припадника немачке националне мањине није био случај.

О томе како се у једној типичној војвођанској средини – каква је Суботица – одвијао овај процес, чланови „Немачког културног Савеза“, износе следећа мишљења:

То је потпуно нормално, највише из техничких разлога, јер нисмо могли у предузећу (нормално да функционишемо), јер је било по 20 – 30 Срба, Мађара, Буњеваца, различитих... и онда, нормално да се морло знати са њима разговарати, јер то је свугде тако било и чим ми се обратио Србин, с њим сам српски, а кад је дошао Мађар, с њим сам већ мађарски разговарао.

(м, 1943, Суботица)

Чак штавише, били смо ту заједно (на послу), а њему сам се обратио на мађарском, другом на српском....

(м, 1951, Суботица)

Осим тога, Немци нису одржавали масовне прославе којима би обележавали празнике, тако да се са приличном сигурношћу може изрећи тврдња да су у том периоду Немци у Војводини, у највећем броју, функционисали као *скривена мањина*¹³.

У том смислу, етничка мимикрија војвођанских Немаца прилично је олакшана чињеницом да Војводина представља изразито мултиетничку, мултилингвиналну и мултикултурну средину. Трансфер симбола/маркера етничког идентитета војвођанских Немаца појачан је и због већег броја мешовитих бракова лица немачког порекла са припадницима других етничких група, али и због поклапања њихових религијских уверења, односно преклапања религијских граница са припадницима других етничких група на тим просторима. Наиме, Немци у Војводини, у највећем броју случајева, припадали су римокатоличкој, евангелистичкој или лутеранској вероисповедној заједници, тако да је њихова религијска опредељеност у великој мери олакшала прихватање и јавно испољавање верских симбола/маркера етничког идентитета неке од етничких група са ових простора. Управо из тих разлога, у знатној мери је била олакшана привремена обустава јавног испољавања

¹³ Појам „скривена мањина“ представља *terminus tehnikus*, који је пре три године установила група научника на Универзитету у Грацу, за потребе истраживања у склопу пројекта „Скривене мањине између Средње Европе и Балкана / Hidden Minorities between Central Europe and the Balkans“. Он је коришћен у циљу означавања неколико службено непризнатих, малих етничких група на простору Аустрије, Словеније и Хрватске. Током његовог преиспитивања на међународној радионици у словеначким Раденцима, Биљана Сикимић је понудила могућност примене овог појма за сличне феномене у целој Југоисточној Европи. К. Promicer, *(Ne-)vidljivost skrivenih manjina na Balkanu. Neka teorijska zapažanja*, у: *Skrivene manjine na Balkanu*, Balkanološki institut SANU, Beograd 2004, 13.

сопствених и прихватање јавног испољавања етничких *симбола/маркера*¹⁴ других етничких група са тога простора.

О скривању етничке припадности у тешким временима говори пример мог саговорника из Суботице, рођеног у мешовитом браку, од оца Немца и мајке Мађарице. Убрзо по хапшењу и одвођењу у сабирни логор за лица немачке националне припадности, отац му умире. Вођена страхом за сопствену судбину и судбину детета, мајка мог саговорника најпре званично одбацује њихово заједничко презиме и узима своје раније девојачко. Девојачко презиме његове мајке постаје његово ново званично презиме. У исто време, мајка мења и лично име свога детета, дајући му релативно распрострањено име међу Мађарима. Овакав поступак представља један од типичних и не тако ретких покушаја, вршених у то време, да се избрише видљива веза са припадником/припадницима немачке националне мањине, или бар они најизраженији елементи, на којима се темељи њихова етничка аскрипција.

О етничкој дескрипцији¹⁵ након тог догађаја, а која је обележила детињство и младост мог саговорника, говори његово сведочење:

- Како сте се након тога изјашњавали о својој припадности ?

Мада ... мада ми је мајка причала да је то један такав (вредан) народ (Немци), и да се не треба (њих) стидети, и да треба учити (немачки језик)...., ал' нигде у прса ударати не.

(м, 1943, Суботица)

Оваква пракса прикривања етничког идентитета Немаца олакшана је у знатној мери у градским срединама, јер је у склопу глобалног процеса индустријализације и урбанизације, који је захватио Југославију у другој половини 20. века, дошло до отварања већег броја радних места у фабрикама и погонима индустријских комплекса позиционираних у градским срединама или њиховој непосредној близини, чиме је проузрокована масовна миграција

¹⁴ У овом раду, етнички идентитет/етницитет посматрам као симболичку организацију друштвених односа или симболичку врсту везе међу члановима етничке групе, која се у складу са потребама те групе може мобилисати или демобилисати и која је подложна променама и редефинисању. У складу са тим, значење и употреба симбола/маркера етничког идентитета такође су подложни промени и редефинисању. Теоријску основу ове претпоставке чини оно што је Прелићева означила као савремени дискурс о етницитету, првенствено ставови који се односе на симболичку конструкцију етничке групе. М. Прелић, *После Фредерика Барта: савремена проучавања етницитета у комплексним друштвима*, Гласник Етнографског института САНУ XLV, Београд 1997.

¹⁵ О етничком идентитету као односу између етничке аскрипције и етничке дескрипције видети: Б. Жикић, *О разлици између етничког и културног идентитета Мађара у источној Бачкој*, у: Етнички односи Срба са другим народима и етничким заједницама, Посебна издања Етнографског института САНУ 44, Београд 1998, 133-134.

сеоског становништва у урбане центре. Овај процес је у пуној мери захватио и Војводину.¹⁶

Знатан део преосталих Немаца на том простору, поготово млађих, скоро у потпуности је напустио своје домове у сеоским срединама и, у потрази за радним местима, населио се у градовима.

За разлику од села, које је представљало релативно малу и изоловану заједницу, војвођански градови, изразито мултиетничког, мултилингвиналног и мултикултуралног карактера, у знатној мери су олакшали Немцима да функционишу као скривена мањина. Избор овакаве стратегије очувања етничког идентитета имао је и негативне последице по немачку националну мањину на овом простору. Њоме су олакшани ранији покушаји етничке и културне асимилације извесног дела немачке популације.¹⁷ Та ситуација је, уз смањење природног прираштаја и већ описано стање у коме су се налазили, довела до драматичног смањења броја Немаца у Војводини.

Стратегија отвореног испољавања симбола етничког идентитета: буђење војвођанских Немаца из „етничке хибернације“

Период поновног буђења етничке свести Немаца, који су данас у Војводини малобројни, па се с обзиром на бројност могу окарактерисати као „мала“ мањина, започиње деведесетих година 20. века, када је формирано неколико организација које окупљају грађане немачке националности: „Donau“ у Новом Саду, „Немачки народни Савез“ у Суботици, „Адам Беренц“ у Апатину, „Udruženje Karlovic“ у Сремским Карловцима, „Удружење Немаца општине Оџаци“ у Оџацима, „Gerhard“ у Сомбору.¹⁸

Њихово организовање означило је крај периода етничке мимикрије и почетак периода буђења и јачања етничког идентитета Немаца у Војводини. Први задатак са којим су се сусрела удружења овога типа, није био једноставан. Она су морала да обнове јавно манифестовање најзначајнијих симбола/маркера етничког идентитета – попут језика, вере, обичаја и културног наслеђа. Међутим, с обзиром на чињеницу да су они претходних деценија свесно и систематски одбацивани или прикривани, није био редак случај да су се припадници немачке националне мањине бојажљиво учлањивали у новоформирана удружења, на само због сенки прошлости, већ и због бојазни да нису успели у довољној мери сачувати најбитније симболе/маркере

¹⁶ Љ. Пушић, *Друштвени оквири урбаног развоја градова у Војводини (1900-1955)*, у: Зборник Матице српске за друштвене науке, 81, Нови Сад 1986, 149-152.

¹⁷ З. Јањетовић, *Срби и Немци у Војводини и мађаризација*, у: Етнички односи Срба са другим народима и етничким заједницама, Посебна издања Етнографског института САНУ 44, Београд 1998, 115-132.

¹⁸ P. Domonji, *Položaj malih manjina ...*, у: Habitus, 151.

етничког идентитета. У неким случајевима, чак су и истакнути чланови поменутих удружења имали проблеме у погледу њихове употребе и спољне манифестације. Због тога се приступило њиховом реактивирању и својеврсном „освежавању“.

Известан број припадника немачке националне мањине суочио се са потребом да врати своја оригинална лична имена и презимена, која су у претходном периоду промењена. О томе један од саговорника каже:

Када сам му се јавио (председнику једног од удружења) и изразио жељу да се учланим, он ми је рекао: „Прво име. Ако сте Немац и осећате се Немцем, вратите назад своје име, право име, и онда нема проблема“.

(м, 1943, Суботица)

Један, не тако занемарљив број припадника немачке националне мањине из Суботице, који је желео да приступи тамошњем удружењу, слабо или готово никако није познавао немачки језик.

Учио сам га у школи, као и остали Немци овде (у удружењу), нисам ја ништа друго. Никог, ни познаника нисам им'о немачког, ни рођака нисам знао. Сви су отишли, разишли (се), умрли, тако да... (нисам имао од кога да научим).

(м, 1943, Суботица)

Због тога се у овим удружењима приступило организовању течајева немачког језика, обележавању верских празника и одржавању религијских обреда на немачком језику, полагању венаца на спомен-гробља и масовне гробнице војвођанских Немаца. Осим тога, удружења организују вечери немачке поезије, обезбеђују стипендије за средњошколце и настоје да сарађују са сличним удружењима из земље и иностранства.

Повећање броја лица која су се на попису из 2002. године изјаснила као Немци треба довести у директну везу са организованим и континуираним четворогодишњим деловањем „Немачког народног савеза“, које је том попису претходило. Његово руководство и чланови, чинили су организоване напоре у погледу очувања, ревитализације и поновне јавне употребе симбола/маркера етничког идентитета. У том погледу, као што је то случај и у другим удружењима овога типа, „Немачки народни савез“ је неке од њих успешније употребио приликом оживљавања, односно поновног симболичког (ре)конструисања етничког идентитета Немаца у овој бачкој општини.

Ово удружење је успешне резултате постигло активностима везаним за очување и ревитализацију немачког језика, којим добро влада мали број припадника млађих генерација. У намери да популаризује немачки језик и културу, „Немачки народни савез“ је, уз финансијску помоћ Министарства спољних послова СР Немачке, приступио оснивању Културног центра Немаца у Војводини, у оквиру кога делује библиотека са више од 2.000 наслова, доступна не само његовом чланству, већ и свим грађанима Суботице заинтересованим за писану реч.

Немачки језик показао се као веома важан симбол/маркер симболичке (ре)конструкције етничког идентитета немачке популације у Суботици и приликом покретања радио емисије „Наш глас“ (*Unsere Stimme*), која се у трајању од тридесет минута емитује на програму локалног радија свакога петка у вечерњем термину. Емитовање ове емисије утолико је значајније, ако се има у виду да је реч о покретању првог средства јавног информисања на немачком језику у Војводини након 1945. године. „Немачки народни савез“ је постао прво удружење Немаца у Војводини које је искористило право на информисање на матерњем језику, загарантовано уставним и правним оквирима.

Настојања „Немачког народног савеза“ да очува и ојача познавање и употребу немачког језика сасвим се уклапају у доминантан став у Војводини, по коме се мултилингвална ситуација, по правилу оцењује као вредност, а не као хендикеп.¹⁹

Немачки језик је, као што је то показало једно истраживање о разлици између етничког и културног идентитета Мађара у источној Бачкој,²⁰ у овом тренутку најснажније изражен симбол/маркер етничког и културног идентитета суботичких Немаца, како са становишта њихове етничке аскрипције, тако и са становишта њихове етничке дескрипције.

Закључак

Испитивање етничких феномена међу члановима „Немачког народног савеза“, спроведено у малој локалној заједници, која је стицајем историјских околности остала без сопствене интелектуалне елите и било каквог облика политичке моћи, показало је да је етнички идентитет/етничитет – као и сваки други облик идентитета – социокултурна конструкција, која симболичком афилијацијом постиже хомогенизацију својих чланова, те да се, у складу са потребама етничке заједнице, може мобилисати или демобилисати.

Идентитетске стратегије Немаца у Суботици, као и припадника немачке националне мањине у Војводини, и њихова промена, условљене су уставно-правним парадигмама, које кореспондирају са актуелним друштвеним и политичким тренутком у коме се налази државна заједница којој припадају. У периодима када је положај немачке националне мањине у њој био повољан, њени припадници су се опредељивали за стратегију јавне употребе и истицања симбола/маркера етничког идентитета. Када је њен положај био доведен до тачке на којој се поставило питање опстанка њених припадника у Војводини, они су се определили за етничку мимикрију и функционисали као

¹⁹ А. Lebl, *Socijalno-istorijski aspekti jezičkog pluralizma u Vojvodini*, Etnološki pregled 4, Beograd 1962, 29.

²⁰ Б. Жикић, *О разлици између етничког и културног идентитета Мађара...*, у: Етнички односи Срба са другим народима и етничким заједницама, 134.

тзв. скривена мањина. У периодима када је као идентитетска стратегија преовладавала отворена употреба и јавно истицање симбола/маркера етничког идентитета попут језика, личног имена и презимена, религије, обичаја и културног наслеђа немачка национална мањина је успостављала израженије етничке границе у односу на етничке групе у окружењу. У том погледу, њени припадници посебно су инсистирали на употреби немачког језика и личних имена и презимена везаних за Немце.

Резултати овог истраживања показали су потребу за наставком испитивања етничког и културног идентитета Немаца у Суботици, али и у осталим срединама у којима делују њихова удружења, и то антрополошким приступом, јер он подразумева комбинацију посматрања субјективног односа појединца према појмовима *етничка група* и *идентитет*, те њихово тумачење у контексту друштвених, економских, политичких и историјских околности у којима се реализују.

Библиографија :

- G. Bašić, *Položaj nacionalnih manjina u SR Jugoslaviji*, u: *Demokratija i nacionalne manjine*, Centar za istraživanje identiteta, ur. Goran Bašić, Beograd 2002.
- Д. Димитријевић, *Реституција "стечених права" припадника немачке мањине у бившој Југославији*, у: *Теме*, часопис за друштвене науке, 3, Ниш 2005.
- P. Domonji, *Položaj malih manjina u Vojvodini*, u: *Habitus*, ur. Alpar Lošonc, Centar za multikulturalnost, Novi Sad 2003-2004.
- B. Jankulov, *Preglrd kolonizacije Vojvodine u XVIII I XIX veku*, Matica srpska, posebna izdanja, Novi Sad 1961.
- З. Јањетовић, *Срби и Немци у Војводини и мађаризација*, у: *Етнички односи Срба са другим народима и етничким заједницама*, Посебна издања Етнографског института САНУ 44, Београд 1998.
- Z. Janjetović, *Švabe u Vojvodini*, u: *Skrivene manjine na Balkanu*, Balkanološki institut SANU, Beograd 2004.
- A. Lebl, *Socijalno-istorijski aspekti jezičkog pluralizma u Vojvodini*, *Etnološki pregled* 4, Beograd, Beograd 1962.
- Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien* I-VI, Sindelfingen 1995-1998.
- G. Nikolić, *Život nakon skidanja sa krsta*, u: *Jedan svet na Dunavu*, ur. Nenad Stefanović, Donauschwäbische Kulturstiftung-München, Beograd 2003.

- М. Митић, *Националне мањине*, Права припадника мањина и заштита територијалног интегритета држава, Службени лист СРЈ, Београд 1998.
- М. Прелић, *После Фредерика Барта: савремена проучавања етничитета у комплексним друштвима*, Гласник Етнографског института САНУ XLV, Београд 1997.
- К. Promicer, *(Ne-)vidljivost skrivenih manjina na Balkanu. Neka teorijska zapažanja*, u: *Skrivene manjine na Balkanu*, Balkanološki institut SANU, Beograd 2004.
- Љ. Пушић, *Друштвени оквири урбаног развоја градова у Војводини (1900-1955)*, у: Зборник матице српске за друштвене науке 81, Нови Сад 1986.
- Б. Ћупурдија, *Суботица и њена околина*, Прометеј, Нови Сад 1993.
- Б. Жикић, *О разлици између етничког и културног идентитета Мађара у источној Бачкој*, у: Етнички односи Срба са другим народима и етничким заједницама, Посебна издања Етнографског института САНУ 44, Београд 1998.

Aleksandar Krel

The Change in Ethnic Identity Strategy of Germans in Subotica in the Second Half of the 20th Century

Key words: the German national minority in Serbia and Monte Negro, Vojvodina, Subotica, Germans, construction of an ethnic identity, symbols/markers of an ethnic identity, strategies of an ethnic identity, ethnic mimicry, hidden minorities

This paper is an attempt to place the German national minority in Vojvodina in the focus of an anthropological inquiry, the first time after WW II. The central problem dealt in the paper is conceptualization and symbolic expressions of the German ethnic identity in Subotica. The paper tries to identify the most significant symbols/markers of the ethnic identity of the Germans in Subotica, by analyzing the objective social, economic and demographic factors that characterize the German national minority in Vojvodina. The paper sheds light on the roles played by the symbols/markers of the German ethnic identity in transformations of their respective strategies concerning the identity in the second half of 20th century. At the same time, the paper attempts to explain the most important modus of preservation, revitalization and public expression of the German ethnic identity in Subotica and Vojvodina.